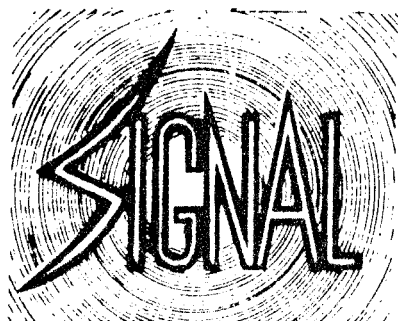

Abonnement:
kr. 8,00 årligt.
Eksp.:
Læsesæde 18, b
Kbh. N.
Kasserer:
Ebbe Sørensen
Pederstrupvej 146
Hallerup
Tlf. Hallerup 743
Ansvarsh. red.
H. C. Andreasen.

Organ for DANSK FRONTKÆMPER FORBUND.

3. årg. Marts 1955 nr. 6

Troskab - en æressag

kobsens egne ogivelser til *Den blå Bog*) — i 1941, at han stiftede den første antityske modstandsbevægelse herhjemme, kaldet „Ringene“, der sandsynligvis sorterede under den modstandsbevægelse, der efter *Molotofs* og *Axel Larsens* overensstemmende udsagn netop i 41 fik sine penge fra Rusland.

Så meget synes at stå fast.

Det ville nu være af værdi — såvel for offentligheden, som for fremtidig dansk historieforskning — at få disse oplysninger suppleret og verificeret af Frode Jakobsen selv

Frode Jakobsen og hans Ansøgning om de tyske Penge

I anledning af en række forespørgsler angående meddelelsen i „Feberen falder“ (side 32) — om *Frode Jakobsen* og hans ansøgning om det tyske HUMBOLT-Legat — kan oplyses, at disse oplysninger stammer dels fra ministerielle kredse — dels fra universitetet — dels fra højtstående sagfører kredse — så de skulle jo ikke kunne be tvivles.

Hans bog om NIETZSCHE — den tyske nazismes yndlingsfilosof, blev udsendt fra Nyt Nordisk Forlag i begyndelsen af april 1940 — og blev derpå — altså efter den tyske indmarsj — indsendt til det tyske gesandtskab, ledsaget af Frode Jakobsens personlige ansøgning om det store tyske Humbolt-Legat.

Den tyske gesandt, der intet kendte til Frode Jakobsen, som dengang var en ganske ubekendt mand — sendte ansøgningen, sammen med bogen til det danske universitets konsistorium, med en venskabelig anmodning om en udtalelse.

Dette må være foregået i løbet af sommeren 1940, efter som sagen først kom til behandling i konsistoriet, da *Carsten Høgh* var trådt til — altså i efteråret 40.

Hvad konsistoriet har sagt eller ment om Frode Jakobsen og hans bog kan vi intet meddele om, men Berlin har altså svaret Nej til ansøgningen, og dette nej må formodentlig have foreligget omkring nytårsskiftet 1940 — 41. I hvertfald var det — (ifølge Frode Ja-

der jo endnu er en ung mand, (f. 1906) — De betegner jo en stærk tyskvenlig face i Frode Jakobsens første udvikling under besættelsen — og de er jo diametralt i modstrid med hans seneste holdning i 1943, da han havde stiftet Frihedsrådet og blev den ledende og ansvarlige chef for den blodige likvidationspolitik, der kom til at koste 500 såkaldte „tyskvenlige“ landsmænd livet. —

Se fhv. justitsminist. Rytters bog om „Retsopgøret under og efter Besættelsen“.

Disse 500 likvideringer — *Hartvig Frisch* kaldte dem kort og godt MORD — blev den direkte årsag til, at Frode Jakobsen — for at dække dem — måtte have hele besættelsestiden betegnet som „krigstilstand“, hvorved de af ham beordrede drab — også „fejldrabene“ — kunne undskyldes som „krigshandlinger“.

Ved det hemmelige forlig den 4. maj 45 måtte han — ligeledes for at dække sig — med trusel om våbenbrug — tvinge politikerne til de to skæbnesvangre bestemmelser, som vi lider under i dag:

- 1) At handlinger udført efter hans ordre (derunder drab) måtte ikke bagefter drages frem til efterforskning af politiet.
- 2) Samt alle, der havde følet regeringens forhandlingspolitik og modarbejdet ham og hans modstandspolitik, bagefter skulle kunne rammes og straffes med tilbagevirkende love.

Under rigsdagsforhandlingerne Fredag den 18. 2., tog også Frode Jakobsen ordet og udtalte, at han ikke havde ændret sine synspunkter med hensyn til besættelsespolitikken — men at han NU var kommen til BEDRE at forstå de andres motiver. — Men hvordan vil han så idag — efter det ovenfor oplyste — forsvare, at han har kunnet gå med til i tusindvis at forfølge — ja endog taget sig ret

til egenmægtigt at DRÆBE i hundredvis af landsmænd, hvis handlinger var endog betydelig mindre „tyskvenlige“ end hans egen private optræden i 1940?? —

Og hvordan vil han kunne fastholde, at den tyske indmarsj var et FJENDTLIGT OVERFALD, når han selv personlig, lige direkte efter indmarsjen, venskabeligt har ansøgt det tyske gesandtskab om penge fra et tysk legat?

Vanløse d. 26. 3. 55.

Harald Bergstedt,

Knud Kristensen og den parlamentariske kommission

Hans Partiorgan tror på Rostock-Mødet.

Skønt fhv. Statsminister Knud Kristensen selv i 1945 som Indenrigsminister var med til at bringe misfostret „Den parlamentariske Kommission“ til verden, har han dog senere stærkt kritiseret den og dens „virksomhed“.

Og nu har senest hans partiorgan „Uafhængig Politik“ i sit februar-nummer bragt en artikel, hvoraf det tydeligt fremgår, at man i de kredse ikke nærer tvivl om, at der forud for den tyske besættelse af Danmark i 1940 gik et møde i Rostock, hvor daværende udenrigsminister P. Munch var til stede.

„Uafhængig Politik“ skriver i en stærk ironisk artikel om den parlamentariske kommission bl. a. som følger:

„Efter et uhyre opofrende arbejde er denne kommission nu kommet til vejs ende — kun 15 år efter, at begivenhederne fandt sted. I sandhed en flot præstation!

Kommissionen har udsendt en lille beretning til det danske folk — godt 16,000 sider — som kan erhverves af den menige vælger for en billig penge og give ham et ypperligt og harmonisk overblik over de mange indviklede forhold før og under besættelsen.

Med sund sans for det væsentlige har kommissionen afvist en del henvendelser, som kun kunne virke forstyrrende på helhedsindtrykket, ligesom man for at spare tid og porto selvfølgelig heller ikke har nedladt sig til at besvare breve, hvis indhold man fandt upassende eller betydningsløse.

Men besjælet af ønsket om at skabe virkelig klarhed over optakten til det lumske overfald afhørte kommissionen den 80-årige

pastor Schmidt, der påstod ganske bestemt at have mødt udenrigsminister Munch i Rostock den 17. marts 1940. Dette er forkert allerede af den grund, at udenrigsministeriet har oplyst, at Munch på denne dag var på sejltur i Kattegat. (At meteorologisk institut meddeler, at Kattegat på dette tidspunkt var totalt tilfrosset, gør intet til sagen, man kender jo efterhånden disse meteorologer!

I betragtning af dette samt i betragtning af pastor Schmidts høje alder udsendte kommissionen til offentligheden en meddelelse om, at Schmidt hverken kunne huske det ene eller det andet. Herimod protesterede denne påenmand på det mest energiske i henhold til presseloven, men heldigvis bragtes hans dementi godt og diskret indpakket blandt stof ingen læser, således at dette usædvanligt sjofle bagholdsangreb mod kommissionens redelighed ganske løb ud i sandet.

Kommissionen har derefter til folketingset gjort indstilling om, at ingen pålægges noget ansvar i forbindelse med begivenhederne i 1940. Hermed har man taget en tung byrde fra det danske folks skuldre. Bevisstheden om, at „noget kunne være galt“ har redet vort vælgerkorps som en mare. De unge der vokser op i dag vil kunne fortælle deres børnebørn, hvordan mistanken om dette frygtelige har hvilet som en mørk skygge over hele deres barndom. Der var sandelig nerver på til det sidste! Især socialdemokratiets meget arekære og altid smidigt reagerende vælgerskare af 800.000 dybsindige individualister ventede i total og åndeløs tavshed på det endelige resultat af kommissionens undersøgelser“.

fra de unge

Hvorfor strejker ungdommen? Hvorfor vil den ikke være med? Hvorfor går den sine egne Veje, når Forældrene samles? Hvorfor er der ingen harmoni til stede mellem hinanden nærmest slående generationer?

Vi spørger en af vore unge, og han svarer:

De gamle er opslugte af deres egen tid og alle dens problemer. De er kørt fast i en drive af vanskeligheder, som de ikke kan grave sig ud af. De vil ikke forstå, at der må have været noget fundamentalt i vejen med dem selv, siden de er kørt fast. Vi, som er unge, vil ikke sidde fast i de gamles driver. Vi vil videre. Vi vil ikke trave i forrige slægtleds fodspor. Deres besværligheder er ikke vore. Vi nægter at være de hunde, der i medfølelse slikker de gamles sår. Vi synes, at de sår skal renses og helbredes.

Overalt, hvor vi ser hen, møder vi hos de gamle farisæiskhed, selvoplagelse og selvgodhed. Ikke tale om, at nogen af de to fjendtlige parter kan eller vil indrømme, at de big overgreb, handlede galt eller overdrev. Alt er forfulgt heroisme og sværtet uskyld. Vi, der nu er unge, vil ikke have lod eller del i det, der skele, mens vi var små børn, og vi, som var ganske unge dengang, og som måske stod i NSU, vil ikke se vor eneste opgave i at vaske beskidt tøj i det danske politiske stovvaskeri. Vi vil ikke lappe på gamle systemer, men heller kassere det gamle tøj og selv skabe det nye. Vi var aldrig knyttet direkte til et national socialistisk parti, men vi er moralsk forpligtet over for en national social livsopfattelse. For de gamle forstår, at den enkeltes vel er underordnet i sammenligning med hele landets vel, for de har lært at se bort fra deres private forarmethed og forfulgtbed, kan der ikke opstå et frodigt samarbejde med næste slægtled, der vil bedømme det skele ud fra sin egen opfattelse, forhåbentlig mere objektivt end de, der var medengagerede i begivenhederne er i stand til det. Men for alle de, som er så unge i sindet, at de kan forstå vore argumenter, er der en chance til et virkeligt kammeratskab med ungdommen.

Musik skal der til.

(Hver er de mange, som gerne vil være med til at danne et orkester?? Alle kammerater, som er i besiddelse af instrumenter, og vil være med til at spille, bedes henvende sig til bladets ekspedition snarest muligt.)

(Til Galsters eftertanke).

Dette så jeg som en visdom under solen, og mig forekom den stor: Jeg så en lille stad og få folk i den, og en mægtig konge kom imod den og omringede den og byggede store belejringsværke rom den. Og han fandt i den en fattig, vis mand, som reddede byen ved sin visdom, men intet menneske kom denne fattige mand i hu. Da sagde jeg: Visdom er større end magt, men den fattiges visdom foragter man, og hans ord vil man ikke høre. De vises ord, som påhøres i ro, er mere værd end herskeres skrig mellem tåber. Bedre er visdom end stridsvåben, men een eneste synder kan fordærve meget godt.

Prædikerens, kapitel 9, 13—.

Avner for Vinden.

Martsnummeret af „Det Bedste“ anmelder den nye tyske hær, skabt af attentatmænd fra den 20. juli, som har en generalstab af fanatiske Hitlerhadere. Hæren skal indert inde være civil, og den vil blive en hær, man aldrig har set mage til i Tyskland. Ingen parademarch, ingen løftede ben, ingen hælesmækken, ingen kadaverdisciplin o. s. v. Soldater på orlov eller med nattegn skal være civilt klædte (måske vil det være risikabelt for dem at vise sig i uniformen for befolkningen?). Hæren skal være en stærk, men fredelig borgerhær. Hærens øverstkommanderende, attentatmanden Blank, kan ikke for sin død udstå underdanighed. Såvidt det amerikanske magasin *Reader Digest*. Man forstår godt, at en skæmtsom sjæl har placeret følgende fornuftige sentenser under artiklen:

„Penge kan købe tingenes skal, med ikke deres kerne. De skan skaffe os mad, men ikke appetit; medicin, men ikke sundhed; bekendte, men ikke venner; tjenere, men ikke tjenester; morskab, men ikke lykke.“

H. L.

Vi holder ganske med H. L. Heller ikke vi finder den nye tyske hær appetitvekkende.

Bag Gitter og Pigtråd

En uforglemmelig bog i sange, rim og rytmer
Forfatter, Red. Frede Jordan.

Pris: Kr. 2 00 (90 sider)

Fåes ved henvendelse til forbundskontoret.

HUSK!

at bestille billetter til vor stor forårsfest i tide, da forårsfesten i år bliver den helt store overraskelse! Læs derfor vedlagte månedsbrev.

De mortuis nil nisi bene.

(Man taler ikke ilde om de døde)

I Berlingske Tidende for 12. 4. 1954 læser man om en stor højtidelighed i den gamle koncentrationslejr Buchenwald følgende:

Over 45.000 tyske og udenlandske gæster overværede i dag en højtidelighed i Buchenwald i Ost-Tyskland til minde om befrielsen af 21.000 fanger fra den berygtede koncentrations-lejr for ni år siden. De delegerede fornyede det løfte, de afgav i 1945, og som går ud på, at de ikke vil hvile, før de skyldige for koncentrationslejr-rædslerne er blevet stillet for retten.

Blandt de ca. 2.000 udenlandske delegerede var et stort antal franskmænd og 230 danskere.

Vi kan give de fremmodte ret i, at det ville være rimeligt - måske - ikke at hvile, før de skyldige for koncentrationslejr-rædslerne er stillet for retten, hvis det gælder til begge sider af grønterne. Vi tager næppe fejl ved at tro, at det kun skal gælde for den tabende parts vedkommende. Derfor vil vi henstille til vore ærede fjender at indstille forfølgelsesvanviddet og ikke skabe en præcedens, der i givet fald vil kunne komme til at ramme dem, der har svoret denne efter vor mening noget naive ed. Vi synes ikke, at der er grund til evindeligt at koge suppe på en „krigsdeltagelse“, der for de fleste af modstandsfolkene vedkommende indskrænkede sig til at være en serie af lovovertrædelser såvel af national som international karakter. Når vi af og til samles, er det for at mindes vore faldne kammerater, det finder vi al rimelig grund til, men for at få så mange som muligt ind bag lås og slå af vore modstandere, kunne det aldrig falde os ind at holde højtidelige møder. Der skulle i så fald bygges langt flere lejre, end godt er. Der findes dog også værdigere modstandere blandt modstandsfolk, som vi ligefrem kan lide at høre om. I samme avis læser vi således onap 4 uger senere følgende den 6. 5. 1954:

Modstands-opgør.

London, onsdag aften (5. maj 1954).

I den danske klub i Knightsbridge fejredes i aftes 9 års dagen for Danmarks befrielse.

Over 100 gæster var kommet til stede med Danmarks nye ambassadør Vincens Steensen-Leth i spidsen. Formanden, ingeniør H. A. Bjer-rum, bød velkommen og henvendte sig særligt til æresgæsten, den danske modstandsbevægelses kontakthand i Stockholm, presseattaché Ebbe Munck. Det kom som noget af en overraskelse

for gæsterne, at Munck i sin tale fremførte en del sandheder om frihedskampen, der kan være ilde hørt. Han erklærede kort, at modstandskampens aktive rækker ikke talte nær så mange medlemmer, som legender senere vil hævde. De bedste folk trak sig i øvrigt efter 5. maj stille tilbage til deres gamle erhverv, mens nogle søgte at slå mont af deres såkaldte præstationer. En hel del fejlede i de fem år, Danmark var besat, sagde Munck. Han sad selv som frihedsbevægelses kontakthand i Stockholm med Downings-Street, og han fremhævede i aftes dem, der senere har indrømmet, at de fejlede, medens han talte hänsk og ligesind om enkelte, der hverken har haft moralsk mod eller anstændighedsfølelse til at tilstå, at de fejlede. Talen vakte berettiget opsigt i den danske klub.

I afslutningen af talen kom han ind på Danmark af i dag. Krigens hemmelige alliance er nu en åben, kendt NATO-alliance. Har vi taget lære, spurgte Munck, af 9. april. Det svar, han gav, var negativt.

Enormt bifald fulgte.

Dette var jo tale, der var til at forstå. Man bør takke Munck for åbenhjertigheden. Vi har jo på vor hud mærket følgerne af fejltagelserne fra vore fjenders side. En åben indrømmelse af, at de har begået fejl, er begyndelsen til at finde frederligere veje for alle. Den største fejl var uden tvivl den, at man bagefter begik voldshandlinger mod de slagne, der ikke havde overtrådt gældende love, men blot lagt handling bag overbevisningen ved at kæmpe med åben pande for deres ideer. Vi forstår hr. Muncks udtalelser om, at de bedste blandt modstandsfolkene gik deres vej den 5. maj 1945, således, at det var de ringeste, der blev tilbage og gennemførte skandse-len mod de slagne. En mand fra en så fremskudt stilling i modstandskampen ved jo sikkert, hvad han taler om, og man kan vel ikke fortænke os i, at vi i det stykke, d. v. s. at vi også fandt dem ringe, der fremturede overfor en værgelos slagen modstander, giver ham fuldkommen ret. Så overlader vi det til de stadig stortalende og hetzende fremskudte „frihedskæmpere“, at tage Muncks stik hjem.

3 dage senere, den 9. 5. 54 stod i samme avis en mandende opfordring fra en fremskudt frihedskæmper, hr. Frode Jacobsen, til frihedskæmperne om at melde fra i sagen vedrørende dob-

beltmordet på Peter Bangsvej. Der har ikke manglet på lyst til at skyde de slagne denne ugerning i skoene, men vi tror, at dersom det havde været folk fra de slagnes rækker, der havde udøvet dette delikate mord, ville de forlængst have været opdaget. At man nu fra modstandsmanden, hr. Frøde Jacobsens, side, retter en appel til modstandsfolkene om at komme frem fra

busken, og ikke til os, er jo godt som noget alibi for enhver slagen.

Ak ja - de stortalende frihedskæmpere har haft travlt med at beskyldte os slagne for at have kæmpet for vindings skyld, medens de selv hævder at have kæmpet for ære og frihed.

Vi svarer da stille, at vi så begge har kæmpet for noget, vi ikke er i besiddelse af.

TIL EFTERTANKE!

Man undrer sig ofte i denne mærkelige verden, og meget kunne skrives om de mangfoldigheder, man undres over, men her er kun plads til at trække ganske enkelte, og måske i manges øjne, uvæsentlige ting frem, ting, som *er* små ting, men som giver et ganske godt billede af, hvordan en befolkning, som man efterhånden har frataget enhver evne til at tænke selvstændigt, kan besvindles og vildledes.

Social-Demokratiets changeren fra det rødeste røde til det blegeste blegrode, er der jo talt om så ofte. Nu lyder der jo andre toner, end tidligere, hvor kravet om at styrte kronen, knække sablen o. s. v. daglig stod på programmet, og hvor man som en af opgaverne ville slette det hvide kors i flaget og gøre det rødt (se partiets sangbog).

Det, der bl. a. får mig til at skrive, er, at nu synes også den hjemlige kommunisme at betrede de samme stier. I øjeblikket kan man se opklæbet over hele byen, ikke et rødt flag uden kors, som jo skulle være det naturlige, når kommunismen propaganderer, men et Dannebrog med kors og det hele, som danner baggrund for propaganda mod tysk oprustning. Mon man mener, at man på denne måde lettere kan bluffe befolkningen??? Det man kan, under henvisningen til indledningen, sikkert!! Kan Dannebrog bruges som tegn på, at iskagebøden er åben, kan det vel også bruges til rævestreger af den art.

Jeg læste i betz- og dagbladet „Ekstrabladet“ forleden, at dyreværnsforeningerne ville henstille til slagterne, at disse, i lighed med, hvad de svenske slagtere har gjort, skulle nægte at deltage i de modbydelige (ja - det sidste ord brugte Ekstrabladet ikke) schächtninger og nægte at formidle den del af dyret, som jøderne ikke selv må spise.

Jeg er ikke bevandret i jodedom og jodelære, men så vidt jeg ved, bestemte Moses i sin tid, at jøderne kun måtte spise forkodet, vistnok fra det syvende ribben. Mon Moses har haft en gan-

ske bestemt tanke, når han forbød dem at spise den del af dyret, hvor affaldsvejene findes?

Men nok om det. Ekstrabladet var straks parat til at tage dyrplageriet i forsvar og henviste til, at videnskabsmænd (af hvilken afstamning mon?) udtalte sig for schächtningen, *da dyret intet led!!!*

Jeg fristes til at bande, hvor fa'en ved videnskabsmændene det fra? Mon en af disse videnskabsmænd kunne tænke sig at lægge hals til (han bliver jo iflg. Ekstrabladet hevet omkuld på en human måde, så det er jo en fordel, som også han vil nyde godt af)?

Hvis han vil lægge hals til, så kunne han, så længe han var ved bevidsthed (det varer vel i al almindelighed til det meste af blodet er rendt af ham) fortælle os med sikkerhed, om det at få halsen snittet over, er smertefuldt eller ej, men det er også den eneste sikre måde, på hvilken vi kan få at vide og blive overbevist om, at dyrene ikke lider ved denne barbariske østerlandske slagtemåde.

Selvfolgelig lider dyrene, det vil enhver, som kan få lejlighed til at overvære en schächtning, hurtigt blive klar over.

Men tror jo, blot det står i en avis, og når så der oven i købet kan henvises til videnskaben, så er man klar over, at det med dyrplageri er det rene hysteri, og så har bladet, og dem der står bag, nået hvad de ville.

Er der da ingen i dette land, der kan sætte en stopper for den slags fremmed indflydelse? Eller har de fremmede virkelig så megen magt, at den slags og meget andet kan tillades?

Jeg har noget mere på hjertet, som tangerer, hvad jeg netop har skrevet, idet det her også drejer sig om de fremmede og deres indflydelse. Tilfældig lukkede jeg forleden op for min radio efter kl. 22 og hørte en gebrokket kvindestemme, der annoncerede nogle grammofonplader af tyske og østrigske komponister. Og hvordan blev radioen så benyttet af denne dame? Bortset fra

enkelte kommentarer til hver enkelt plade, så fik hun det meste af tiden til at gå med at lufte sit og andres had til Tyskland, og hvad der påstas at være sket der. Det gælder for disse mennesker om, stadig at lægge ved til hadets bål, ellers kunne det jo let glemmes, hvor dette stakels folk har lidt og så oven i købet uskyldigt!

Har vi mon ikke folk selv, der, som det er en speakers pligt, ganske neutralt kan præsentere de værker for os, som den danske statsradiofoni synes, vi skal høre?

Eller er også her den fremmede indflydelse og magt så stor, at man ikke tør sige nej tak? Det ville nemlig være det eneste rigtige svar, fornuftige tænkende mennesker kunne give på den slags anmodninger.

Han blev derude.

Den 12. 12. 1944 kom en ung livsglad obersturn-führer ud til mig i min bunker i Kurland for at melde sig til tjeneste hos mig.

Det var Ove Lund fra artilleriregiment 11. Han havde været hårdt såret af et skud gennem næsebenet, der havde deformeret hans unge ansigt en hel del. Pandebenet over øjnene havde haft en revne, der gav ham frygtelige hovedsmerter, indtil det om-sider var blevet lægt. Mere end 1½ år havde han måttet tilbringe å lazaretter og hospitaler for at blive behandlet, og da han nu folte sig rask, havde han bedt om at måtte komme til fronten igen, han kunne ikke holde ud at sidde uvirksom, medens han kammerater kæmpede for livet indesluttet i kedlen i Kurland. Da jeg skulle forsettes til stabstjeneste, kom han som artillerist ud for at blive sat ind i arbejdet og afløse mig. Glad var jeg over at kunne afgive kommandoen til en virkelig fagmand. Ove Lund var uddannet artillerist herhjemme fra og havde fået suppleret sine kundskaber med den praktiske erfaring, frontlivet giver een, så han var fuldt kvalificeret til at overtage ansvaret for artillerienheder.

Men det skulle gå anderledes. På vejen ud i stil-

Wiking-Ruf

De kammerater der fortsat ønsker at modtage Wiking-Ruf og Nation Europa, bedes venligst bestille det hos mig. Wiking-Ruf koster helårlig kr. 18, halvårlig kr. 9, kvartårlig kr. 5.

Nation Europa

koster helårligt kr. 27, halvårligt kr. 14, kvartårligt kr. 8.

Bøger

Ønsker I at købe tyske bøger, kan I blot henvende jer til mig. Jeg skaffer alt til billigste pris. Den meget instruktive, oplysende bog: Den forspilte Sejr oversat fra amerikansk af mig, kan erhverves for kr. 10. Benyt min girokonto: 90937.

Firma Erik Lærum,

Schlegels Alle 6, København V. Ev 4619

**Alt i papir, tryksager, reklamer,
kontorartikler, bøger,**

Husk: oldaterkalenderen: kr. 5,50
frit tilsendt.

fingerne hin juledag, hvor der mod sædvane herskede ro, lod der under vandringer ud i snemarens lugtede skyttegrave et enligt skud fra een eller anden russisk vagtpost. Vi skænkede det ikke en tanke, men slævrede forsigtigt videre frem over skyttegravens frostglatte og knudrede bund. Få sekunder efter hørte jeg ham falde, og leende vendte jeg mig om for at drille ham med hans uvanthed med frontforholdene, men ordene fros i min mund. Han lå så stille og ubevægelig.

Da jeg ruskede i ham, så jeg under hans hoved en blodpøl.

Den russiske vagtposts vildskud havde ramt hans baghoved, var gået tværs igennem hovedet og ud gennemindingen. Han var dræbt på stedet.

Der blev ingen julestemning i min kommandostation den jul. I stedet måtte jeg forberede hans begravelse og skrive et brev til hans gamle mor, som jeg kendte, og fortælle om hans død. Ved begravelsen lod jeg tage dette billede, som viste hans gran og dannebrogssmykkede kiste, da den senkedes i jorden. Mit brev nåede aldrig hans moder, men jeg havde den lykke at træffe hende, inden hun døde af følgerne efter en ublid internering, hvor man havde hentet hende, fordi man ikke troede på, at hendes søn var faldet. Hun pådrog sig en ondartet difteri under opholdet i internatet og døde allerede i slutningen af maj 1945.

Ung og indsatsberedt kom han til mig – og sådan indhentede skæbnen ham i Kurlands frostkolde jord. Ved Paplaken gav vi ham hans sidste hvilested.

Året være hans minde.

Nestor.

Hvor står Danmark?

I sidste nummer af KRETS NYT beskæftiger bla-
det sig indgående med forholdene i Danmark fra 9.
april indtil nu, og konklusionen munder ud i digtet:
„Hvor står Danmark“?

Man kunne lige så gerne spørge: Hvor står Sverige
Norge Tyskland og alle de andre vestorien-
terede demokratiske lande, og svaret måtte blive det
samme. De står, som vi ved, i en blok, dikteret af
det vestlige pengeoligarki, som har hånd- og halsret,
såvist som man er helt igennem afhængig af dem,
man låner sine penge af. De står under det jern-
hårdeste diktatur, der har maskeret sig som demo-
krati, fordi alle disse folk nu engang elsker demo-
kratiets leveform. De står i en blok, der næste dag
kan sprænges af en atombombe, udløst af en kynisk
hånd, som dikteres af en djævelsk ånd. Således står
de, og således står Danmark med dem, og Østblok-
ken er ikke anderledes stillet. Den har blot som mad-
ding på kroen fået sin livret, „folkedemokratiet“,
tidligere benævnt „Proletariatets diktatur“, den ene
floskel kan være lige så gangbar som den anden.

Dette er svaret på, hvor verden står i dag, og hvor
Danmark står i dag. Befolkningerne i de forskellige
lande aner det, og bevidstheden herom vågner mere
og mere og lægger sig som en lammende rædsel over
sindene, der piner alt sundt livsmød og humor ud
af folk.

Livet er bleve til en balancerings på randen af en
afgrund, og denne åndelige terror lukker af for en
videre sund og selvstændig udvikling.

Langt mere vigtigt fremfor at besvare spørgsmålet
om, hvor Danmark står, vil det være at besvare pro-
blemet om, hvor den danske befolkning står i dag,
og hvor den vil være i morgen. Førstaelsen af det ene
betingelser nemlig det andet.

Under krigen samlede danskerne sig til et folk.
Det oplevede en tid i lighed med tysklandskrigene
hundrede år forud, hvor det folte sin eksistens truet
i dens rod. At man selv havde forårsaget denne tru-
sel, havde man ikke overblik nok til at se. Den store
danske historiker A. D. Jørgensen beretter i sin
Danmarkshistorie, som er det mest nøgterne og til-
lige mest velanskrevne værk i hans tid, at den dan-
ske konge Christian d. 8. ville følge tidens skik og
give sit folk en demokratisk forfatning. Han begik
da den fejl som hertug til Slesvig-Holsten at ville
gøre den nye danske forfatning gældende for de ty-
ske holstenere og dermed lagde han grunden til de
kommende hundrede års konflikter mellem danske
og tyske, der spontant udløstes i det holstenske op-
rør, resulterede i tabet af Sønderjylland og gjorde
Tyskland til vor „arvefjende“. Et dansk misgreb for-
årsagede således en kloft mellem to nabofolk, der til
dato ikke er udfyldt.

Det blev Frederik den syvende, der måtte bøde
for sin forgængers fejl, og som afsluttede den første
dansk tyske krig med sejr. Derpå skabte han Dan-
mark en forfatning, der var helt i pagt med dansk
ånd, og da han underskrev Grundloven, forudsagde
han, at den ville trues mere af indre end af ydre
fjender. Denne første liberale grundlov bygger ikke
på noget partisystem. Den forudsætter et folkevalg

af tillidsmænd, anbefalet og valgt af naboer, der
noje kender rigsdagskandidaterne. Ved siden af den
nye institution, den folkevalgte rigsdag, figurerer
det gamle system, departementerne, som landets *sag-
lige* instanser, hvortil konge og rigsdag kan støtte
sig, og sidst men ikke mindst, stilles kongen frit ved
regeringens udnævnelse. Han kan sammensætte den
af rigets dygtigste, mest kompetente mænd. Således
vel udrustet og fuldt garanteret til at møde det mo-
derne liv, bevarede Frederik den syvende sit folks
gamle odelsret: dets folkelige og private frihed, sam-
menknyttet med en konges ansvarlighed over for for-
fatningen.

Det gik, som Frederik den syvende forudså: *den
indre fjende* odelagde hans værk. Partikularismen
splittede indefra det danske folk. Folketingsparla-
mentarismen indførtes uskrevet i 1901 og grundlovs-
fæstedes efter krigen 1940—45.

Det blev ikke længere folket, men partierne, de
lærnstyrede, der udskrev valgene, og det blev folke-
tinget, der udtog regeringen. Endnu før hundrede år
var forløbet, fuldbyrdes hvad datidens største tæn-
kere med kongen i spidsen havde frygtet: Landets
selvstændighed var i realiteten sat til. Et folketing,
der lod sig diktere af sine kreditorer og sine dema-
goger, odelagde, hvad betænksomme og kloge mænd
havde skabt.

Det er denne bitre kendsgerning, det danske fol-
k mere og mere indser, efter at det er vågnet op fra
befrielsens rus, og systemets hårdhed, som faktisk
har gjort modstand illusorisk, har affødt en lede ved
at politik, der desværre udløser sig i passivitet.

Den 9. april vånede danskerne for anden gang som
folk, truet i sin marv, men ligesom første gang be-
snakket og belojet og dermed ophidset ud over alle
grænser af „frihedskmperne“. Nu går det med hver
dag mere og mere op for dem, at de lod sig føre
bag lyset. Regeringen førte dem bag lyset og turde
5. maj ikke vedstå sit ansvar. England erklærer selv
i sine hvidbøger, at de havde planlagt en langt mere
vidtgående besættelse end den, Tyskland foretog,
og selv Berlingske Tidende måtte erkende, at nu blev
det et spørgsmål, om ikke Hitlers besættelse derfor
var at betragte som en afværgehandling. Alt, hvad
der skele, dikteret af „Modstandsbevægelsen“ både
for og efter 5. maj står derfor som en skændsel, som
befolkningen, der foler og tænker anstændigt, hvis
den ikke belyves, foler sig dybt beskæmmet over.
Dertil kommer, at „friheden“ ingen frihed blev. I
stedet oplevede vi økonomisk, militært, politisk, ja
selv på det borgerlige livs og erhvervslivets områder
en brutal hånd, der udefra styrede alt imod den
danske befolknings inderste ønsker. Leden bredte
sig, alt mens de ansvarlige mere og mere brød sam-
men under deres nervepres og berøvede sig selv
livet eller på anden vis døde en for tidlig død.

Befolkningen har været ude for et nervepres både
under frihedsrusen og efter opvågningen, som gør,
at den ikke kan tage mere. Den længe efter normale
forhold og tilstande. At råbe op med larmende ord
er at skyde spurve med kanoner — det giver intet
dækket bord — at sige tingene kort og klart, som
alle i virkeligheden foler dem og erkender dem, ba-

ner vejen for en vilje til sund oprejsning.

Vejen frem går gennem en noglernes erkendelse af de faktorer, der har skabt de nuværende tilstande. Og den går tillige gennem en knyttet forbindelse til de nordiske folks udviklingslinje bagud. Hver gang en nordisk stamme besindede sig som folk, skete det i nøje kontakt med en konge, og kongen selv kom til at stå som hovedet for folket, som den central, hvortil alle tråde løber, sammenknyttes og bringes til handling.

Partikularismen, spliden, partisplittelsen har bevist sig dødsensfarlig, fordi det bærer undergangsspiren i sig: „Intet rige, der kommer i splid med sig selv, kan nogen sinde bestå.“ Den danske befolkning må samle sig som *folk* på et virkeligt bæredygtigt grundlag, i pagt med Frederik den syvendes frie forfatning, og kongen må gengives magt til selvstændig handling på sit folks vegne. Uden dette vil Danmark fortsat være en fjernstyret stat som underordnet provins i et internationalt statssystem, baseret på oligarkiet, pengenes diktatur.

Vi kan i den nyeste tid pege på gode eksempler fra udlandet. Det finske folk har ved enormt slid betalt sin krigsskyld og dermed opnået sin anerkendelse som selvstændig, og det ayske folk har ved samme slid og utrolig opofrelse udvirket, at øjeblikkets Vest-Tyskland staar som den største tilgodehaver i det internationale handelssamkvem, hvormed det snart rykker ind i rækken mellem dem, der kan diktere i stedet for at lade sig diktere. Det halve Tyskland producerer i øjeblikket dobbelt så meget, som det hele Tyskland gjorde i 1938.

Det er aldrig propagandaskrålet, men kendsgerningerne, der tæller. Derfor er det på tide, at Danmark vågner op.

Mjølner.

Månedens leder.

Den kommende måned vil stå i Forårsfestens stemningsglade tegn, som vil overskygge alt, og være den første optimistiske forløber til en begivenhedsrig tid med fremgang og soliditet for Frontkæmperforbundet.

En succes er betinget af, at hver mand gør sin pligt og opfylder de beskedne krav, som måtte stilles.

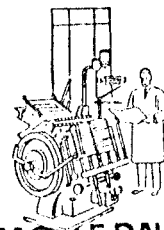
Herunder hører i særlig forpligtende grad indsendelse af det lille halvårslige abonnementsbidrag på kr. 4,00, — en stor del af medlemmerne har forlængst indsendt pengene, men et aneligt antal mangler endnu.

Som du bemærker, er denne måneds SIGNAL på 12 sider, hvilket kun har været muligt gennem oftervilje udover abonnementsprisen.

Det afhænger derfor af dig og din velvilje samt tro på Forbundets fortsatte eksistensberettigelse, om bladet fortsat skal være på 12

sider eller synke tilbage i glemselens dybder, vi er dog overbeviste om, at du snarest indsender beløbet.

Red.

**MODERNE
BOGTRYK**

Festsange forfattes og duplikeres hurtigt
Gladsaxe Møllevej 112 . Søborg

Kammerat, hvor er du?

Findes der kammerater, som ved noget om SS-Rottenführer Svend Gustav Jensen, født d. 19. - 12. - 1909, faldet den 11. - 4. - 1945 i Gisperleben (Thüringen).

Vi søger oplysninger om:

SS-mand Jens Børge Jensen. Født i Randers. Sidste breve er skrevet fra Stettin eller Oder-Fronten i marts 1945.

For enhver oplysning vil hans mor være dybt taknemlig.

O P L Y S N I N G !

Pårørende til Carlo Christoffersen, f. SS-Nordland, faldet den 11. - 12. - 1941 ved Mius-Krissnova, kan ved henvendelse til redaktionen komme i forbindelse med en kammerat, der er i besiddelse af et fotografi af ovennævntes gravsted

Fotografiet kan udlånes til eventuel forstørrelse, men må tilbageleveres efter brug!

Agitér!

Kammerat! Gør en indsats og vær med til at gøre Forbundet stærk ved at agitere for tilslutning. Hvert nyt medlem styrker os i kampen for vore ideer.

Hvad Gravenene fortæller.

Oftentimes, når tilværelsen går os mest på nerverne, og vi besøger vore kæres hvilesteder for at minde de mistede, hvisker gravene sit tyste sprog til os, snart om den ene, snart om den anden, som er gået bort, og vi styrkes i vort sind af den følelse, der har fået tyskerne til at kalde de døde hvilesteder for Fredsgården. Forklarede og bekræftede i vort syn og vor tro på livet, vender vi tilbage til hverdagen.

Almindeligvis finder vi på vore grave i kristne lande et kors i dettes bekendte latinske form. Oprindeligt vendte korset sine arme skråt op ad mod himlen som i livsrunens ældgamle tegn. Det betød ud fra kristen tro, at tilværelsen her på jorden nu var afbrudt for at fortsætte evigt i himlen.

På vore frivilliges grave vil man finde et andet tegn, Dødsrunen, vore hedenske forfædres kors. Her vender armene nedad, mod jordens kredsløb, hvorfra den døde igen skal vende tilbage i slægternes kæde: „Af jord er du kommet, til jord skal du blive, og af jorden skal du igen opstå.“ Dette var den forkristne tro, almindeligt antaget af alle.

Meningen med at sætte Dødsrunen på vore grave er intet brud på kristen tro, som det nærmere skal forklares, men en fuldstændig bekræftelse på denne tro i nutidig og aktuel betydning.

Forfædre skildrede store verdensomvæltninger som Ragnarok. Ud fra Vølvens forudsigelser herom er det værd at fremdrage følgende: Kæmperne i Valhalla falder hver aften på valpladsen for at rejses igen til ny kamp næste morgen, men ved Ragnarok ville alle møde på een gang og alligevel ikke være nok til at sejre i kampen. Efter nederlaget viser det sig, at livsaltråen un-

der kampen har skudt friske skud, og en ny slægt rejser sig, hvorom ingen tvivlede på, at det just var de faldne kæmper, der kom igen, efter at sandheden havde sejret. Da de kæmpende parter, aserne og vanerne havde fældet hinanden i Ragnarok, måtte de siden „spøtte i fælles bøsse“, hvoraf der opstod så stor en visdom og et skæbnefællesskab, at det førte til en enighed, der aldrig mere brast. Og i en sådan forenet verden, hvor hele slægten samlede sig under livets træ, genfødtes de faldne helte for at føre slægten frem mod lykken.

Den sejr, der ikke kunne vindes på valpladsen af nogen af parterne, kom først gennem erkendelse af fælles fare, og efter at denne erkendelse - som jo tog sin tid —, var fuldført, modtog kampens ofre sin velfortjente løn i et nyt jordeliv.

Så vidt den nordiske mytologi, som den er overleveret os gennem Snorre Sturlurson for 1000 år tilbage. Dens egen alder taber sig i sagnets låger.

Det er ud fra denne livsanskuelse, vi finder birkekorsene på vore heltes grave, med armene vendt nedad mod det jordiske kredsløb, og det var ud fra denne livsanskuelse, som tidlig og silde forkyndtes i vore rækker, vi betragtede familielivet og generationernes fortsættelse inden for den samme slægts rammer: „I gamle knytter blodets kæde, i den er du og jeg et led. Vi vil i eders fodspor træde og sværger jer en hellig ed.“

Næste gang vi vil få at se, at dette livssyn er en bekræftelse på vor kristne børnelærdom.

SS-hustruen.

Et par ord om og til Hr. Galster!!

Et par ord om og til Galster!!

Da hr. Galster talte i Odd Fellow-Palæet i København i februar måned, gav jeg ham det gode råd, at få åbnet for den kasse hemmeligheder, der angår Modstandsbevægelsens forlig med politikerne den 4. maj 1945! - Så ville han forstå, at det er denne *aftale nr. 2*, der ligger som en forhindringsbom, for at komme ind til *aftale*

nr. 1 om landets besættelse af Tyskland i 1940.

Denne gang (den 12. 3.) talte hr. Galster i Grundtvigshus om Den parlamentariske kommission og dens mange små afsløringer, der *peger* på *aftale nr. 1*, uden at *bryde* *aftale nr. 2*.

Men denne gang skulle Galster ikke have noget af, at få gode råd uden at tage hensyn til dem. Ham og hans medkæmpere stod i ca. 2 ti-

mer og brægede op med de samme grove og stærke ord om løgn og forræderi, uden spor af nyt i, --- og om Den parlamentariske kommissions mangelfulde virksomhed, og folketingets godkendelse af hele denne komedie. ---

På den måde kommer d'hr. ikke et skridt videre, og hvis man tror, at retssagerne mod hr. Galster vil føre til „afsyøringer“, der vil støtte „sagen“, tager man også fejl.

Man kan jo blot se på, hvorledes det er gået enkefru Møllers sagsanlæg i anledning af *modet på hendes mand*, for at forstå, at danske dommere kun har interesse i at følge ministerielle anvisninger!!

Nu dækker man sig under ordene „forældet“ og „krigshandlinger“!! ---

Hr. Galster kritiserer med rette mange ting, også det danske retsvæsens sorgelige forfald og politikernes optræden for at skjule tingenes udvikling.

Men årsagen til al den råddenskab, han peger på --- den vil han ikke ind på!! ---

Hvem er det, der har foræret politikerne Den parlamentariske kommission, i hvilken de selv kunne bestemme, hvad der måtte komme frem af politiken før, under og efter besættelsen??

Modstandsbevægelsen selv --- ved forliget af 4. maj 1945 --- med de samme politikere!

Og hvem er det, der til gengæld har foræret Modstandsbevægelsen det skjold, hvormed de kan dække alle deres forbrydelser før og efter 5. maj 1945, under det løgnagtige ord „krigshandlinger?“

Politikerne!!!

Se, alt dette taler hr. Galster ikke et ord om.

Ej heller om, at korrupsionen i vort retsvæsen fik sin rigtige store udfoldelse, da man vedtog straffeloven med tilbagevirkende kraft, og med store honorarer lokkede danske dommere til at føre forsædet i særdomsstole, hvor politikerne sikrede Modstandsbevægelsen et flertal af meddomsmænd!! ---

Ikke et ord om, at Danmark i ti år ved denne form for rettergang har virket stik imod sin egen tilslutning til FN's bestemmelse om menneskerettighederne.

Hr. Galster kritiserer også, at de to modstandsblade „Information“ og „Land og Folk“ nu også har ladet sig kastrere af politikerne, --- og deltager i angrebene på ham! ---

Véd hr. Galster da ikke, at disse to blade har deres udspring i det samme forlig af 4. maj (aftale nr. 2), som selv hr. Galster ikke vil have nærmere diskuteret eller undersøgt??

Den danske presses kastrering og ensretning i alle de spørgsmål, der angår aftale nr. 2 om

mørklægning af begivenhederne før, under og efter besættelsen er hermed blevet komplet.

Og selv hr. Galster viger tilbage for at kaste lys over aftale nr. 2, fordi det er hans egne medkæmpere, der bærer hovedansvaret for, at den kom i stand!!

Det var prisen de betalte, for at få alle deres forbrydelser legaliseret som „krigshandlinger“.

Prøv dog og forstå, hr. Galster, at sådan er tingenes sande og sorgelige sammenhæng.

Frede Jordan.

Ordinær Generalforsamling

Mandag den 25. 4. Kl 20 prc.
(Griffenfeldtsgade 7, 2.)

Vi henstiller til alle vore medlemmer om at komme, så forbundsarbejdet for mindeåret 1955 kan tilrettelægges.

Forslag bedes indsendes senest 14 dage før.

Otte af elleve Modstandsmænd begik Selvmord.

Under denne overskrift bringer „Dagens Nyheder“ følgende:

De modstandsfolk, det har været sværest at hjælpe efter krigen, er dem fra likvidationsgrupperne. Kammeraternes „Hjælpefond“ har prøvet at hjælpe, hvor man kunne, men har stået magtesløs overfor lere af tilfældene, hvor nerverne hos de pågældene net slog klik. Og efterhånden er der ikke mange der kan hjælpes. Ved et møde forleden oplyste arkitekt H. Kornbeck, at af de 11 der var med i den jyske likvidationsgruppe, har de otte begået selvmord.

HUSK MØDET
den 4. april kl. 20,00 prc.
Griffenfeldtsgade 7. 2th.

TALE:
Tyskland i går og i morgen
Tag din Hustru med!
Alle sympatisører velkomne.

EN GRUSOM EPISODE af mange

Den graciøse Helga var lige fyldt 17 år, da hun oplevede den røde Armees indtog i hendes lille landsby i nærheden af Liegnitz i Schlesien.

Hendes far og bror havde krigen ført bort! Eet eller andet sted var de ved fronten, og når de med mellemrum kom hjem på orlov, da så Helga venindernes beundrende blikke, for faderen var officer, mens broderen så fiks og mandig ud, så man ikke kunne mærke krigens alvorligere sider.

Og nu var det februar 1945. Fronten rykkede betænkeligt nærmere, Moderen var syg, og derfor havde den lille Helga ikke kunnet forlade den hjemlige landsby, sammen med de andre flygtende tyske kvinder. Hvad vidste den lille Helga egentlig om krig, og hvad en russisk besættelse alt ville bringe med sig....

Hun vidste kun at faderen og broderen var ved fronten, og at moderen var syg og behøvede hendes pleje og omsorg.

Og hvad lå vel nærmere end at netop hun, datteren, overtog plejen, og som sådan blev Helga, mens den øvrige flok kvinder flygtede, for at moderen ikke skulle ligge syg og alene, når russerne kom som „Befriere“!!
RUSSERNE KOM!!

Og de var ikke 24 timer i landsbyen, så fandtes der for lille Helga intet mere som kunne indgyde hende angst — INTET MERE!!

Kun for få dage siden, var det med genertid og ungpigeagtig skyhed, hun rakte en ung soldat hånden til afsked — ren i sind og tankegang, en uskyldighedens blomst med et ubesmittet indre. Men i dag, — efter 24 timers Sovjet-besættelse var der intet mere som kunne forskrække vor lille Helga mere, — selv ikke døden!

Oftentimes faldt hendes blik på tøjsnoeren. Kun en meter af snoren var nok til at udløse hende for al påført skam, lidelse og sorg.

Men tanken om hendes syge mor fik hende til at holde ud, så ikke også moderen var prisgivet de dyriske soldateska.

Og så meget havde Helga lært, at så længe hun otrede sin krop, så lod russerne i det mindste hendes syge moder i fred. Og således handlede hun døgnet efter døgnet, lige fyldt 17 år, og bragte moderen det største offer.

At tage sit liv ville være den største vel-

gerning mod sig selv efter 24 timers sovjetbesættelse. Sådan måtte den lille yndige Helga dage og uger igennem lade sig skamskænde og voldtage af denne bestialske horde.

En frygtelig og ubarmhjertig skæbne. Og sådan foregik det døgnet rundt til midten af marts 1945. En dag havde Helga lige forladt sit hjem, da en russisk lastbil gjorde ophold. Helga blev kort og godt smidt op paa vognen, hvorefter den kørte til Reppersdorf, 4 kilometer fra Jauer, uden at hun fik lov til at tage afsked med sin dyrebare mor.

I Reppersdorf måtte nu den sirlige, slanke, 17-årige Helga udføre hårdt, umenneskeligt arbejde i en arbejdskommando; fra tidlig morgen til sen aften slæbe centnertunge kornsække, sammen med andre kvinder, der ligesom hun var bortført fra veje og huse.

For de svært arbejdende kvinder eksisterede der i arbejdskommandoen ingen pauser, ingen frokosttid, ingen middagsspisning. Uafbrudt arbejdede disse stakler under russiske soldaters opsigt og bevogtning. Stønnende måtte de slæbe de tunge kornsække fra tærskemaskinen til lastbiler, og når en af dem af svaghed og elendighed begyndte at vakle, så råbte vagtpostens truende ord dem igen til besindelse.

Og — når een af disse poster kort vinkede en af kvinderne til sig, så følger hun ham viljeløst ind i et skur, hvor hun uden tanker fra hendes martrede hjerne, lægger sig ned på en knippe halm, knap uden bevidsthed til at vide hvad der sker. Hun var så træt og elendig, og har ladet det utroligste passere, så hendes egen jeg er totalt borte.

Disse stakler var kommet så vidt, at de helt havde glemt, at før i tiden var alt anderledes.

Og sådan som alle disse kvinder i arbejdskommandoen har det, sådan har også Helga det.

Hjemme i det lille hus ligger Helgas mor, og aner ikke hvor hendes 17-årige datter befinder sig. Sådan så jeg Helga for første gang i april 1945, da hun en aften hundetræt og elendig, sammen med de andre kvinder ankom til bykommandanturen i Reppersdorf. Sulten og dødtræt modtog hun sammen med de andre den karrige brødration, rationen for en lang dags sværeste arbejde. Med denne gik de til deres anviste kvarter. Nogle af de stærkeste

forsøgte at lave en suppe af kartofler, rødder og hvad der ellers fandtes i de tomme huse. De andre smed sig på stråsækken, livløs for omverdenen og sig selv.

Sådan så jeg altså Helga for første gang, med et stykke tørt rugbrød i sin lille, nu gennem hårdt arbejde, ru og forrevne hånd.

Endnu var hun meget smuk, en sølsom skønhed. Men det var ikke dette, som tvang mig til igen og igen at betragte hendes madonna-ansigt. Det var hendes øjne, disse unaturligt store og sorgfyldte øjne. De viste en hel verdən af nød og elendighed.

Et barn af alder, men allerede en mater dolorosa gennem de frygteligste lidelser og smerter; og sådan erfarede jeg hendes skæbne.

Med knappe ord fortalte hun mig alt, og i hvert ord hun sagde, lå den tunge sorg for moderen, samt spørgsmålet, hvor faderen og broderen mon måtte befinde sig!

Som fange i KZ Buchenwald og Gross-Rosen havde jeg fra 1938-1945 set megen nød, **men alt hvad jeg her hørte og så, fik mig til at tie.** Aldrig havde jeg i kz tiet stille, når vagtpersonalet havde begået fejl eller uret, men her, overfor russerne tav selv en tidligere kz-fange, skønt jeg som sådan, havde store fordele ved det russiske kommandantur.

Desværre, men alt for ofte, forsvandt mænd

sporløst, fordi disse beskyttende havde stillet sig mellem en russer og en tysk kvinde. Jeg vidste – og havde erfaret – at NKWD (tidligere GPU) arbejdede temmeligt exakt!

Pludselig en aften, mens jeg sad ved mit måltid, styrtede en ung russerpige, ligbleg og chokeret ind på mit værelse, og råbte: Fjedor, die schöne Paninka todgeschossen!

Jeg styrtede ud, og foran tærsklen til sit kvarter lå Helga, med et skud sidelæns gennem brystet. Polakken Marian havde lokal - vagten og for at få tiden til at gå, kaldte han Helga til sig, hun kom ud. Han legede med sit gevær og skød hende, grundet uforsigtighed, ned. Faa sekunder efter min ankomst var Helga allerede død. Hendes store, sorgfulde øjne, som aabenbarede så store lidelser, så på mig en sidste gang. Over hendes sarte ansigt gik et sidste usigeligt smil, og Helga lige fyldt 17 år, led ikke mere.

Vi begravede hende en søndag. Hendes trætte kvindelige lidelsesfæller havde undtaget sesvis en halv fridag, pyntede graven. Uden kiste, uden at en præst kunne give hende sin velsignelse. Alligevel er der aldrig blevet bedt mere inderligt ved en grav. I dyb andagt bad disse skændede, og gennem sværeste arbejde udmartrede kvinder for hendes sjælefred.

Th. Koester.

Stor mands store ord.

Roms uforøgængelige ånd, er genopstået i personen Mussolini. Han er den største nulevende lovgiver.

Winston Churchill.

Katolsk kampagne for McCarthy.

Det forende katolske ugeblad i New York, The Tablet, har iværksat en kampagne til støtte for senator McCarthy under slagordet „Gud velsigne McCarthy“. Bladet opfordrer læserne til at købe et mærke med dette slagord omgivet af Stars and Stripes for 10 cents stykket. Tablet skriver: „Alle er imod McCarthy. Lad os slutte os til Joe. Lad os gå med i dette korstog for Amerika. Støt den mand, som gør noget andet end at hengive sig til hykleri, når det gælder den aktive gudløse og velorganiserede kommunistiske sammensværgelse, som truer med at sluge vort elskede land og hele verden. McCarthy trænger til vor hjælp og særlig vore bønner -- nu. Vis farve! Vi trænger til Guds hjælp for at bevare Amerika frit!“

DEUTSCHE LESEMAPPE

ANDRÉ STUDIO - Ungarnsg. 30,4 Asta 914

Den eneste tyske læsemappe i København
Hver uge nye, spændende artikler og fortsatte fortællinger for enhver smag!

— Utallige aktuelle billeder —

Følgende blade bringes-byttes hver uge:

Constanze, Der Stern, Farb Illustri-Frankfurter Ill., Kristall, Das grüne Blatt, Neue Illustrierte, Weltbild, Quick, Lies mit. —

En uge gratis på prøve, uden forpligtelser. Ring efter kl. 17 eller skriv.

Husk mødet

den første mandag i hver måned,
Griffenfeldtsgade 7